

[Krog Hansen.]

eller andet sted, skulle jeg have stemt for det til enhver tid; men her mener jeg ikke, det hører hjemme. Jeg mener ikke, det er noget, folketinget skal beskæftige sig med.

Men jeg er alligevel glad for, at vi har haft lejlighed til at komme med nogle synspunkter her i dag. Jeg er glad for det, fordi det måske kan give dansk fagbevægelse et varsko om, at hvis medlemmerne ikke opfylder deres pligt og bruger deres demokratiske ret til at møde op i de kompetente forsamlinger, til klubmøder, på generalforsamlinger og kongresser for at afgive deres stemme og give deres besyv med, så er der kræfter, stærke kræfter, som hellere end gerne vil overtage hele dette foretagende og bestemme, hvordan det så skal gøres. Det er helt klart.

Der kommer formentlig ikke noget udvalg, og hvis der kommer et udvalg, er det ikke sikkert, at det kan komme ret langt med de paragraffer, der er nedfældet i lovforslaget. Men det er da muligt, at vi i udvalget f. eks. kunne blive enige om, at man på visse varer skulle have et lille skilt, hvorpå der stod: i denne vares pris er inkluderet et tilskud til partiet venstre.

Erik Hansen: Jeg vil om det foreliggende lovforslag indledningsvis sige, at det principielt må være således, at enhver vælger sit politiske ståsted efter egne anskuelser og støtter egne politiske anskuelser, hvad enten det drejer sig om at støtte med penge eller ved at stille hele eller dele af sin arbejdskraft til rådighed. Det vil folkestyret trives bedst ved, og det vil den politiske interesse og den politiske ansvarsfølelse også.

Hvad er så lovgivningsmagtens opgaver i denne sag, der vedrører de demokratiske frihedsprincipper og folkestyrets trivsel? Hvis man skal se problemet ud fra et helhedssynspunkt, må man sikkert erkende, at lovgivningens første opgave må være at skabe lige vilkår for alle borgere, så at det udbytte og den frihed, der tilflyder den enkelte borger, står i forhold til indsats, initiativ og dygtighed og ikke begrænses af uvedkommende ting.

Må jeg erindre om forordet til Jydske Lov, hvor der står:

„Med lov skal man land bygge. Men

ville hver især nøjes med sit eget og lade andre nyde retfærdighed, så behøvede man ikke nogen lov.“

Nu er mennesket jo indrettet således, at det ikke altid vil nøjes med sit eget, og derfor behøves der en lovgivning, der sikrer den enkelte borger det, der er hans eget, og det, der er hans rettigheder. Alle her i det høje ting er jo som flere gange nævnt opmærksom på, at den aktuelle baggrund er en nyligt truffet retslig afgørelse i sagen Claus Jensen. Det er værd at konstatere samtidig med aktualiteten, at der er ved at ske en ændring i den offentlige mening på dette område, som ikke alene viser sig ved, at 2 ud af 7 dommere i højesteret afgav dissens til fordel for Claus Jensen.

Nu er denne sag jo det friske eksempel, men sammen med dette eksempel kendes mange andre. Det er alment kendt, at adskillige mennesker for at udøve deres erhvervsvirksomhed må være medlemmer af en eller anden organisation. Det kan for arbejdsgiveren være Arbejdsgiverforeningen eller Industrirådet, og det kan for arbejdstageren være LO; man må simpelt hen være medlem for at have tilstrækkelig frihed til at udøve sin erhvervsvirksomhed. Det er også alment kendt, at partier i det høje ting modtager bidrag til politisk virksomhed fra faglige organisationer, og de partier, der har de største og mest pengelige interesser og organisationer bag sig, har de rigeligste pengemidler. For min part er der nu ikke nogen anledning til at beklage, rent partipolitisk, at det er således. Valget i november viste jo med stor tydelighed, at netop de to partier — og lad os tage det tredje med, det til højre, det lidt inde mod midten og det til venstre i salen — som havde flest pengemidler til rådighed i valgkampen, gik det dårligst. Men selv det faktum ændrer jo ikke det principielle, omend det vel nok kan give stof til eftertanke, at vælgernes reaktion var således.

Det tidligere ærede medlem af det høje ting, hr. Holger Eriksen, udtalte ved et nogenlunde tilsvarende lovforslags behandling i tinget i 1964:

„Dens brød man æder, dens vise man kvæder“.

Jeg ved ikke, hvad hr. Holger Eriksen havde i tankerne; det fremgår ikke helt klart af referatet i Folketingstidende 1963-64